

บทที่ 3

กฎหมายต่างประเทศที่มีความเกี่ยวข้องกับการคุ้มครองและควบคุมการใช้ ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง

ถึงแม้ว่าจำนวนทรัพยากรปะการังจะมีจำนวนน้อยเมื่อเทียบกับสภาพแวดล้อมทางทะเลในโลก แต่ทรัพยากรแนวปะการังเป็นที่อยู่อาศัยของปลาทะเลในโลกมากกว่าหนึ่งในสี่ของจำนวนปลาทะเลที่อาศัยในมหาสมุทร รวมถึงสิ่งมีชีวิตทางทะเลชนิดอื่นๆ บนโลกใบนี้ แนวปะการังช่วยส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวที่สร้างรายได้อย่างมหาศาลให้กับประเทศ ช่วยป้องกันแนวชายฝั่งจากภัยธรรมชาติให้กับมนุษย์ ทั้งยังช่วยส่งเสริมเศรษฐกิจของประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลก แต่จากกิจกรรมของมนุษย์กลับทำให้ทรัพยากรปะการังของโลกตกอยู่ในความเสี่ยงต่อการสูญเสีย โดยมีแนวปะการังจำนวนมากที่ถูกทำลายและยากต่อการฟื้นฟูอันเนื่องมาจากการคุกคามแนวปะการังโดยมนุษย์จากการสำรวจทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล การทำประมง และการพัฒนาแนวชายฝั่ง เป็นต้น

จากกิจกรรมทั้งหลายที่ได้กระทำภายในประเทศและระหว่างประเทศของมนุษย์ทำให้ทรัพยากรปะการังตลอดจนผลผลิตต่างๆ ของทรัพยากรธรรมชาติในแนวปะการังได้รับความเสียหายอย่างมาก ดังนั้น ประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารการทำประมงปะการัง นำเข้าส่งออก และค้าปะการังตลอดจนทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลประเภทอื่นๆ จึงเกิดความตระหนักในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติดังกล่าว โดยทำการกำหนดมาตรการทางกฎหมายเพื่อใช้ในการควบคุมดูแลกิจกรรมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในกิจกรรมการทำประมงและการค้าปะการังตลอดจนเพื่อการควบคุมการนำเข้าและส่งออกปะการัง เพื่อให้เกิดความเป็นระเบียบเรียบร้อยและสอดคล้องกับแนวความคิดด้านการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

3.1 กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองและการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์จัดได้ว่าเป็นประเทศหนึ่งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ที่มีกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการค้า นำเข้า และส่งออกปะการังมากเป็นอันดับต้นๆ ในภูมิภาค โดยมี

ลักษณะเป็นประเทศผู้นำเข้าสินค้าปะการังมีชีวิตจากประเทศต่างๆ มาเพื่อการเพาะเลี้ยงและวางจำหน่ายทั้งเพื่อการค้าภายในประเทศและส่งออกต่อไปยังต่างประเทศ

โดยหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ควบคุมดูแลกิจกรรมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังเหล่านี้มีชื่อว่า หน่วยงาน Agri-Food and Veterinary Authority of Singapore (AVA) ซึ่งมีหน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติการตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับ การเกษตร อาหาร และอนามัยสัตว์ ซึ่งได้แก่

1. พระราชบัญญัติการเกษตร อาหาร และอนามัยสัตว์¹
2. พระราชบัญญัติสัตว์และสัตว์ปีก² เป็นกฎหมายเพื่อป้องกันการนำเข้าและการแพร่กระจายภายในประเทศสิ่งมีชีวิตของโรคสัตว์ สัตว์ปีกหรือปลา โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อควบคุมการเคลื่อนที่ของสัตว์ สัตว์ปีกหรือปลา เข้ามาในประเทศสิงคโปร์ หรือภายในประเทศ หรือจากประเทศสิงคโปร์ และเพื่อป้องกันการทารุณกรรมสัตว์ สัตว์ปีก หรือปลา โดยใช้มาตรการที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการทั่วไป และการปรับปรุง การดูแลสัตว์ สัตว์ปีก หรือปลาในสิงคโปร์
3. พระราชบัญญัติว่าด้วยการนำเข้าและส่งออกชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์³ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่ออนุวัติการตาม อนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของสัตว์ป่า และพืชป่าที่ใกล้สูญพันธุ์ (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora, 1973-CITES) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการควบคุมการนำเข้า ส่งออกและการนำขึ้นจากทะเลซึ่งสัตว์และพืช รวมถึงชิ้นส่วนของสัตว์และพืช
4. พระราชบัญญัติการประมง⁴ เป็นกฎหมายที่ว่าด้วยการคุ้มครองและการควบคุมการประมง โดยการจัดทำข้อกำหนดสำหรับการประมง การกำหนดมาตรการในการควบคุมการตลาดและการกระจายสัตว์น้ำ รวมถึงการใช้งาน และการควบคุมท่าเทียบเรือประมง ตลอดจนมาตรการทั่วไปที่เกี่ยวข้องกับกับสวัสดิการและการพัฒนาอุตสาหกรรมประมงในประเทศสิงคโปร์ และ

¹ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). Endangered Species (Import and Export) Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

² Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). The Animals and Birds Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

³ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). Endangered Species (Import and Export) Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

⁴ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). Fisheries Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

5. พระราชบัญญัติสัตว์ป่าและนกป่า⁵ เป็นต้น

ปะการังเป็นชนิดพันธุ์ของสัตว์ที่ได้รับระบุเอาไว้ใน บัญชีแนบท้ายหมายเลข 2 (Appendix II)⁶ แห่ง อนุสัญญาด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของพืชป่าและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (อนุสัญญาไซเตส) ดังนั้นกฎหมายฉบับหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการควบคุมกิจกรรมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังจาก กิจกรรมด้านการค้า การนำเข้าส่งออกปะการังจากหรือไปยังประเทศสิงคโปร์ คือ พระราชบัญญัติว่าด้วยการนำเข้าและส่งออกชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์⁷ ของประเทศสิงคโปร์นั่นเอง

พระราชบัญญัติว่าด้วยการนำเข้าและส่งออกชนิดพันธุ์ที่ใกล้สูญพันธุ์ The Endangered Species (Import and Export) Act 92A [ESA]⁸ ถูกตราขึ้นในปี 1989 เพื่อให้มีผลตามกฎหมายในการดำเนินงานและการบังคับใช้อนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของพืชป่าและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (อนุสัญญาไซเตส) ในประเทศสิงคโปร์ โดยได้แบ่งประเภทของชนิดพันธุ์สัตว์ป่าและพืชป่า ในความควบคุมตามอนุสัญญาออกเป็น 3 บัญชี ในกฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดเงื่อนไขในการขอใบอนุญาตเพื่อการนำเข้า ส่งออก และการนำเข้าขึ้นจากทะเลซึ่งชนิดพันธุ์ที่กำหนดไว้ โดยกฎหมายยังให้อำนาจแก่หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของ AVA ในการบังคับการเพื่อเป็นไปตามกฎหมายฉบับนี้ อาทิเช่นการเข้าไปในสถานที่หรือยานพาหนะใดๆ เพื่อทำการค้นโดยไม่ต้องมีหมายค้น การยึดสัตว์ป่าที่ผิดกฎหมายใดๆ เจ้าหน้าที่ของ AVA มีอำนาจทำการตรวจสอบสายพันธุ์ของสัตว์และพืชที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (CITES species) ที่อยู่ในระหว่างการขนส่งผ่านทางประเทศสิงคโปร์ ซึ่งอำนาจเหล่านี้ยังรวมไปถึงอำนาจในการสอบสวนการกระทำที่เป็นการละเมิดต่อบทบัญญัติแห่งกฎหมายฉบับนี้ในกรณีอื่นๆ ด้วย⁹

ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ยังได้วางมาตรการการลงโทษทางอาญาแก่ผู้ที่กระทำการฝ่าฝืนต่อกฎหมายไว้อย่างรุนแรง เช่น ความผิดฐานนำเข้าและส่งออกสัตว์ที่ใกล้สูญพันธุ์โดยไม่ได้รับ

⁵ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). The Wild Animals and Birds Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

⁶ CITES. (2010, January). The Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora. Retrieved February 15, 2010, from <http://www.cites.org/eng/disc/what.shtml>

⁷ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. Endangered Species (Import and Export) Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg>

⁸ Singapore statutes. (2010, April). Agri-Food and Veterinary Authority Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://statutes.agc.gov.sg/>

⁹ Agri-Food and Veterinary Authority Of Singapore. (2010, April). CITES & Endangered Species. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.ava.gov.sg/AnimalsPetSector/CITESEndangeredSpecies/>

อนุญาตจาก AVA ตลอดจนการขาย เสนอขาย หรือเปิดเผยหรือแสดงต่อสาธารณะชนใดๆ ซึ่งชนิดพันธุ์ของสัตว์ที่ระบุเอาไว้จากการลักลอบนำเข้าโดยผิดกฎหมาย โดยผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษปรับในอัตราสูงสุดถึง 50,000 สิงคโปร์ดอลลาร์ สำหรับสัตว์หรือพืชแต่ละชนิด (แต่รวมกันไม่เกิน 500,000 สิงคโปร์ดอลลาร์) และ/หรือ จำคุกไม่เกิน 2 ปี เป็นต้น

นอกจากนั้นตามกฎหมายฉบับนี้ยังกำหนดให้ AVA มีหน้าที่บังคับการให้เป็นไปตามกฎหมายฉบับต่างๆ ที่จะนำไปใช้เพื่อการป้องกันหรือควบคุมการค้าสัตว์ที่มีชีวิต สัตว์พื้นเมือง และพืช เช่น

- พระราชบัญญัติสัตว์และสัตว์ปีก (Animals and Birds Act Chapter 7)¹⁰ ที่วางข้อกำหนดเกี่ยวกับข้อกำหนด หลักเกณฑ์ เงื่อนไขในการขออนุญาตตลอดจนการพิจารณาอนุญาตในการนำเข้า ส่งผ่านมายังประเทศสิงคโปร์ หรือส่งออกจากประเทศสิงคโปร์ซึ่ง สัตว์ สัตว์ปีก หรือปลาที่มีชีวิต ทั้งสายพันธุ์ที่ได้รับการระบุไว้ในบัญชี CITES และสายพันธุ์ที่มีได้ได้รับการระบุไว้ในบัญชี CITES ตลอดจนมาตรการในการควบคุมการบังคับใช้กฎหมาย การกำหนดลักษณะของการกระทำความผิดและการลงโทษผู้ฝ่าฝืน เช่น กำหนดว่าบุคคลผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้หรือกฎหมายหรือคำสั่งที่ดำเนินการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ หากไม่มีการกำหนดอัตราโทษในความผิดฐานนั้นไว้โดยเฉพาะจะต้องรับโทษปรับไม่เกิน 5,000 สิงคโปร์ดอลลาร์หรือจำคุกไม่เกิน 6 เดือนหรือทั้งจำทั้งปรับ¹¹ เป็นต้น

- พระราชบัญญัติสัตว์ป่าและนกป่า (Wild Animals and Birds Act Chapter 351)¹² ที่วางข้อกำหนดห้ามมิให้มีการจับและส่งออกซึ่งสัตว์ป่าและพันธุ์พืชพื้นเมืองตลอดจนวางมาตรการในการควบคุมการนำเข้าซึ่งสัตว์ป่า และกำหนดโทษทางอาญาสำหรับผู้ฝ่าฝืน เช่น การนำเข้าสัตว์ป่ามายังประเทศสิงคโปร์โดยไม่ได้รับอนุญาตมีโทษปรับไม่เกิน 1,000 สิงคโปร์ดอลลาร์¹³ เป็นต้น

¹⁰ Singapore statutes. (2010, April). Agri-Food and Veterinary Authority Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://statutes.agc.gov.sg/>

¹¹ Animal and Bird Act section 63. Any person guilty of an offence under this Act, or any rule or order made thereunder for which no expressed penalty is provided shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$5,000 or to imprisonment for a term not exceeding 6 months or to both.

¹² Singapore statutes. (2010, April). Agri-Food and Veterinary Authority Act. Retrieved October 20, 2010, from <http://statutes.agc.gov.sg/>

¹³ Wild animal and Bird Act section 10 (3) Any person who imports or attempts to import into or exports or attempts to export from Singapore any wild animal or bird or part thereof (a) without an authorization under subsection (1) or (b) in contravention of the terms of such authorization, shall be guilty of

จากข้อกำหนดทางกฎหมายฉบับต่างๆที่มีจุดประสงค์เพื่อการคุ้มครองและเพื่อการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังดังที่ได้ยกตัวอย่างข้างต้นแล้ว พิจารณาได้ว่าประเทศสิงคโปร์พิจารณาว่าทรัพยากรปะการังเป็นทรัพยากรธรรมชาติประเภทหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างมากและสมควรที่จะต้องมีการวางมาตรการทางกฎหมายมาเพื่อคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประเภทดังกล่าวอย่างเคร่งครัด นอกจากนั้นด้านการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง ประเทศสิงคโปร์ยังอนุญาตให้สามารถนำเข้า หรือส่งออกซึ่งปะการังเพื่อการค้าได้ โดยโดยมีข้อกำหนดและมาตรการต่างๆที่กำหนดให้ผู้ดำเนินการกิจกรรมดังกล่าวต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด มิฉะนั้นอาจจะมีความผิดและต้องรับโทษทางอาญาที่รุนแรงได้

จากแนวนโยบายทางกฎหมายด้านการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในประเทศสิงคโปร์ที่เปิดช่องให้ภาคเอกชนสามารถใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังได้ เช่น การนำเข้าและส่งออกซึ่งปะการัง เพาะเลี้ยงและเพื่อการค้า ทำให้เกิดการพัฒนาอุตสาหกรรมการเพาะเลี้ยงปะการังขึ้นในประเทศสิงคโปร์ อันได้แก่ ธุรกิจการทำฟาร์มปะการังภายในประเทศเช่น CORALFARM AQUARISTIC Pte Ltd¹⁴ ซึ่งเป็นฟาร์มปะการังขนาดใหญ่และเป็นผู้นำด้านการนำเข้าและส่งออกปะการังของประเทศสิงคโปร์ ขนาดฟาร์มมีขนาดพื้นที่ 1,800 ตารางเมตร มีสถานที่ใช้เพาะเลี้ยงที่มีขนาดปริมาตรน้ำถึง 91,335 ลิตร และ 26,784 ลิตร โดยในปี ค.ศ. 2004 ฟาร์มแห่งนี้ได้รับการประเมินคุณภาพมาตรฐานอุตสาหกรรม และได้รับ ISO 9001: 2000 ด้านการจัดการระบบและการควบคุมคุณภาพ จึงนับว่าเป็นฟาร์มที่มีมาตรฐานและศักยภาพที่สูงมากในธุรกิจเพาะเลี้ยงและการขยายพันธุ์ปะการังเพื่อการค้าและการส่งออกในประเทศสิงคโปร์

นอกจากสิงคโปร์จะเป็นศูนย์กลางด้านการค้าปะการังและพัฒนาจนมีการทำธุรกิจฟาร์มปะการังเพื่อการค้าและการส่งออกแล้วนั้น ทางด้านการศึกษาและพัฒนาความรู้ด้านการคุ้มครองและพัฒนาการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังนั้น ประเทศสิงคโปร์ยังเป็นศูนย์กลางของการศึกษาและพัฒนาความรู้ดังกล่าว โดยใช้เป็นสถานที่จัดงาน Aquarama¹⁵ ซึ่งเป็นงานที่จัดขึ้นเพื่อให้ผู้ประกอบการและผู้ค้าสัตว์และพืชน้ำสวยงามรวมถึงปะการังจากทั่วโลก

an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding \$1,000 in respect of each such wild animal or bird or any part thereof.

¹⁴ CORALFARM AQUARISTIC Pte Ltd. (2004, January). Organisation Profile. Retrieved March 10, 2010, from <http://www.coralfarm.com.sg/about/index.htm>

¹⁵ Aquarama. (2549, June). Aquarama. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.aquarama.com.sg/>

มาพบปะเจรจาซื้อขายสินค้าเกี่ยวกับสัตว์และพืชน้ำสวยงาม รวมถึงมีการแสดงเทคโนโลยีใหม่ๆ เกี่ยวกับการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำสวยงาม โดยกิจกรรมในงานประกอบด้วย การประกวดปลาสวยงาม ตู้ปลาทะเล และพรรณไม้น้ำ การสัมมนา และการแสดงสินค้าจากประเทศต่างๆ ทั่วโลก ซึ่งในงานนี้ สถาบันวิจัยสัตว์น้ำสวยงามและพันธุ์ไม้น้ำ Department of Fisheries: Thailand สังกัดกรมประมง กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ได้ไปร่วมในการจัดนิทรรศการเพื่อเผยแพร่ความรู้ด้วย¹⁶ เป็นต้น

3.2 กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองและการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังของประเทศอินโดนีเซีย

ประเทศอินโดนีเซียเป็นประเทศที่มีแนวปะการังที่มีจำนวนมากที่สุดในโลก ซึ่งมีจำนวนมากกว่า 85,700 ตารางกิโลเมตร ขยายออกไปเกือบ 5,000 กิโลเมตร จากภาคตะวันออกไปยังภาคตะวันตก และมีจำนวนเกาะมากกว่า 17,000 เกาะ ดังนั้นเราจึงไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าแนวปะการังเขตร้อนของประเทศอินโดนีเซียถือได้ว่าเป็นมีความสำคัญมากต่อระบบนิเวศทางทะเลของโลก เชื่อว่ามีจำนวนปลาทะเลมากกว่า 4,000 สายพันธุ์ ที่อาศัยอยู่ในแนวปะการังทั่วโลก ทั้งในมหาสมุทรอินเดีย แปซิฟิก รวมถึงทะเลต่างๆ เช่นทะเลอันดามัน ชวา ทะเลจีนใต้ สุราเวสี บันดา อาซาฟูรา เป็นต้น¹⁷

ตั้งแต่ในอดีตจนถึงปัจจุบันประเทศอินโดนีเซีย เป็นประเทศผู้ใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังอย่างมหาศาลในฐานะเป็นประเทศผู้ส่งออกปะการังสวยงามที่ใหญ่ที่สุดในโลก ทั้งชนิดที่เก็บขึ้นมาโดยตรงจากธรรมชาติและชนิดที่ทำการเพาะพันธุ์ขึ้นจากฟาร์มในทะเล¹⁸

จากความต้องการของตลาดผู้บริโภคกล่าวคือผู้เพาะเลี้ยงปะการังส่งผลอย่างยิ่งต่อการลดปริมาณลงของจำนวนสายพันธุ์ของปะการังที่มีอยู่ในธรรมชาติ ดังนั้นเพื่อลดผลกระทบที่มีต่อธรรมชาติตั้งแต่ปี ค.ศ. 2002 รัฐบาลของประเทศอินโดนีเซียจึงมีความต้องการให้บรรดา

¹⁶ สถาบันวิจัยสัตว์น้ำสวยงามและพรรณไม้น้ำ. (2549, 3 กันยายน). งาน AQUARAMA 2009. สืบค้นเมื่อ 20 กุมภาพันธ์ 2553, จาก http://www.fisheries.go.th/aquaorna/web2/index.php?option=com_content&view=article&id=17:aquarama-2009&catid=3:2009-08-19-02-33-55&Itemid=21

¹⁷ TERANGI The Indonesian Coral Reef Foundation. (2009, February). Status Review Of Indonesian Marine Ornamental Fish Trade. Retrieved October 25, 2010, from <http://www.terangi.or.id/en/>

¹⁸ Silivianita Timotius, Idris, Muh. Syahrir. (2002, 15 April). A Review on Ornamental Coral Farming Effort in Indonesia. Retrieved February 15, 2010, from <http://www.terangi.or.id/>

ผู้ประกอบการค้าปะการังสวยงามมีความสนใจในการเพาะเลี้ยงปะการังสวยงามขึ้นเพื่อจำหน่าย แทนการทำประมงปะการังจากธรรมชาติ¹⁹

ภายหลังแนวความคิดดังกล่าวมีการจัดตั้งองค์กร Indonesian Coral Reef Working Group (ICRWG) ซึ่งเป็นองค์กรอิสระที่คอยให้คำแนะนำด้านการจัดการทรัพยากรปะการังสวยงาม เพื่อการพัฒนาการทำฟาร์มเพาะเลี้ยงปะการังตลอดจนสนับสนุนการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง โดย ICRWG ได้จัดทำข้อมูลนำเสนอเพื่อเป็นแนวทางการทำฟาร์มเพาะเลี้ยงปะการัง ซึ่งต่อมาผู้อำนวยการกรมป้องกันและอนุรักษ์ธรรมชาติของเทศอินโดนีเซีย (PHKA) ร่วมกับศูนย์วิจัยสมุทรศาสตร์แห่งสถาบันวิทยาศาสตร์อินโดนีเซีย (P2O - LIPI) และได้ทำการพัฒนา และเผยแพร่ข้อมูลดังกล่าวในเดือนมกราคมปี ค.ศ. 2008 เพื่อใช้ในการประเมินศักยภาพการเลี้ยงปะการังของผู้ประกอบการด้านการเพาะเลี้ยงปะการัง เพื่อสนับสนุนการวิจัยศึกษาเพิ่มเติมในด้านชีวภาพและระบบนิเวศ เพื่อหาวิธีการที่ดีที่สุดในการเพาะเลี้ยงปะการังทุกชนิดให้สามารถบรรลุเป้าหมายของวิทยาศาสตร์ด้านการจัดการปะการัง เพื่อเสริมสร้างกิจกรรมการเพาะเลี้ยงปะการังทดแทนการทำประมงปะการังจากธรรมชาติ

นอกจากแนวนโยบายด้านการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในลักษณะดังกล่าว หน่วยงานของรัฐในเทศอินโดนีเซีย กล่าวคือ กรมป้องกันและอนุรักษ์ธรรมชาติของเทศอินโดนีเซีย (PHKA) ได้กำหนดมาตรการว่าจะไม่มีการพิจารณาออกใบอนุญาตให้มีการทำประมงจากธรรมชาติสำหรับผู้ขอใบอนุญาตรายใหม่ (นอกจากผู้ที่ได้รับอนุญาตเดิม) อีกต่อไป แต่จะให้การส่งเสริมให้ผู้ประกอบการเหล่านั้นทำการเพาะเลี้ยงปะการังในทะเลเพื่อการค้า แทนการทำประมงปะการังจากธรรมชาติ

ซึ่งภายหลัง Indonesia Coral Reef Working Group (ICRWG) และ Indonesian Coral Shell and Ornamental Fish Association (AKKII) ภายใต้การควบคุมของผู้บริหารกรมป้องกันและอนุรักษ์ธรรมชาติของเทศอินโดนีเซีย (PHKA) ได้มีการตรากฎระเบียบเกี่ยวกับข้อกำหนดและแนวทางการดูแลกิจกรรมการเพาะเลี้ยงปะการังในเทศอินโดนีเซียอย่างเป็นระบบดังต่อไปนี้²⁰

1. การตราระเบียบวณศาสตร์ No P.19/Menhut-II/2005 เกี่ยวกับพืชป่าและสัตว์เลี้ยง โดยกระทรวงป่าไม้ของเทศอินโดนีเซีย
2. การตรา ระเบียบหมายเลข 09 (PHKA Regulation No 09/2008) โดยกรมป้องกันและอนุรักษ์ธรรมชาติของเทศอินโดนีเซีย (PHKA) เพื่อกำหนดแนวทางของการเพาะเลี้ยงปะการัง

¹⁹ Ibid.

²⁰ Ibid.

สวยงามเพื่อวัตถุประสงค์ในการเพาะเลี้ยงเชิงพาณิชย์ โดยกำหนดชื่อของปะการังในภาษาอินโดนีเซีย กำหนดแนวทางการควบคุมดูแลด้านเทคนิคและการบริหารการเพาะเลี้ยง การนำเสนอข้อมูลทางวิชาการ รวมถึงการเลือกสถานที่ในการเพาะเลี้ยง ชนิดและแหล่งที่มาของปะการังที่เพาะเลี้ยง กำหนดวิธีการการคัดเลือกและวางแผนการผลิต การบริหารรวมถึงการควบคุมกระบวนการจัดเก็บปะการังจากการเพาะเลี้ยง

3. การกำหนดบัญชีทะเบียนปะการังที่สามารถทำการเพาะเลี้ยงได้ โดยศูนย์วิจัยของสถาบันสมุทรศาสตร์อินโดนีเซีย P2O-LIPI, Pusat Penelitian Oseanografi-Lembaga Ilmu Pengetahuan Indonesia ซึ่งปฏิบัติหน้าที่เป็นหน่วยงานทางวิทยาศาสตร์ (SA) เพื่อใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงเมื่อมีผู้ประกอบการมาดำเนินการขออนุญาตทำการเพาะเลี้ยงและส่งออกปะการัง เป็นต้น

นอกจากมาตรการทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังจากกิจกรรมการค้าปะการังของประเทศอินโดนีเซียดังที่ได้กล่าวไว้แล้วนั้น ในปัจจุบันมีการตรากฎหมายที่ชื่อว่า The Indonesian Republic Act No 5/1990 On The conservation of Bio Natural Resources and its ecosystem และ Act No.9/1985 on Fishery (State Sheet 1985 No. 46, Additional State Sheet No. 3299) อันเป็นกฎหมายที่ควบคุมปริมาณ ตลอดจนกำหนดขั้นตอนและกระบวนการในการทำประมงปะการัง รวมถึงกำหนดโควตาของปะการังที่จะทำการส่งออกจากประเทศอินโดนีเซียไปยังประเทศอื่นๆ โดยกฎหมายฉบับดังกล่าวได้มีการวางมาตรการทางอาญาในการลงโทษผู้กระทำความผิดเอาไว้ เช่นการกำหนดโทษจำคุกหรือโทษปรับหรือทั้งจำคุกทั้งปรับแก่บุคคลผู้กระทำการฝ่าฝืนกรณีต่างๆ ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายฉบับนี้ เพื่อให้การดำเนินการตามกฎหมายฉบับนี้เป็นไปอย่างเรียบร้อยและเกิดประสิทธิภาพสูงสุด เช่นในมาตรา 40²¹ แห่งพระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ที่กำหนดว่า ผู้ใดที่กระทำการฝ่าฝืนหลักเกณฑ์ในมาตรา 19 อนุมาตราหนึ่ง²² และมาตรา 33 อนุมาตราหนึ่ง²³ จะต้องระวางโทษจำคุกเป็นเวลา 10 ปี และจะต้องระวางโทษปรับเป็นจำนวนเงิน 200,000,000,00 รูปีร์ เป็นต้น

²¹ The Indonesian Republic Act No 5/1990 On The conservation of Bio Natural Resources and its ecosystem, Article 40 “One who breach the certainty as pointed on Article 19 text (I) and article 33 text (I) will be prisoned mostly in 10 (ten) years and fine mostly Rp.200.000.000,00 (Two hundred million rupiahs)”

²² The Indonesian Republic Act No 5/1990 On The conservation of Bio Natural Resources and its ecosystem, Article 19 “Each person is forbidden to set up any kind of activity that might change the unity of natural conservation area”

²³ The Indonesian Republic Act No 5/1990 On The conservation of Bio Natural Resources and its ecosystem, Article 40 “Each person is forbidden to perform any activity which changes upon the unity of nucleus zone of National”

อนึ่งสำหรับการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในประเทศอินโดนีเซียโดยองค์กรภาคเอกชนนั้น ปัจจุบันมีการตั้งมูลนิธิเพื่อปะการัง (The Indonesian Coral Reef Foundation) ขึ้น มีชื่อว่า TERANGI (Terumbu karang Indonesia) เป็นองค์กรไม่แสวงหากำไร โดยมีจุดประสงค์เพื่อการอนุรักษ์ทรัพยากรปะการังในประเทศอินโดนีเซีย โดยมีการวางภารกิจไว้ดังนี้²⁴

1. เพื่อสร้างความตระหนักเกี่ยวกับคุณค่าของแนวปะการังและภัยคุกคามที่จะเกิดขึ้นต่อทรัพยากรปะการัง
 2. เพื่อสนับสนุนให้ชุมชนท้องถิ่นและผู้มีส่วนได้เสีย มีส่วนร่วมในการศึกษาและการฝึกอบรมเพื่อให้สามารถบริหารจัดการทรัพยากรแนวปะการังได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน
 3. เพื่อสนับสนุนกิจกรรมการศึกษาทางวิทยาศาสตร์และผลิตสื่อสิ่งพิมพ์ที่เกี่ยวข้องกับแนวปะการัง ความหลากหลายทางชีวภาพ และนิเวศวิทยา
 4. เพื่อสนับสนุนการรวบรวมและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับแนวปะการัง และ
 5. เพื่อสนับสนุนการพัฒนาและการดำเนินการตามนโยบายที่เกี่ยวข้องกับแนวปะการัง
- โดยมูลนิธิเพื่อปะการัง TERANGI ได้ร่วมสร้างโครงการการประเมินและรับรองการค้าปะการังในอินโดนีเซียขึ้นมีชื่อว่า ACCTI (Assessment and Certification of Coral Trade in Indonesia) โดยร่วมกับ JWP (Just World Partners) และองค์กร The Marine Aquarium Council (MAC) มีเป้าหมายหลักเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จด้านการพัฒนาแนวปฏิบัติที่ดีทางสิ่งแวดล้อมในการทำประมงปะการังเพื่อการค้าในประเทศอินโดนีเซียขึ้น²⁵ อันถือว่าเป็นผลดีที่องค์กรภาคเอกชนได้มีส่วนร่วมในกระบวนการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังร่วมกับภาครัฐเพื่อให้การจัดการด้านทรัพยากรธรรมชาติของประเทศประสบความสำเร็จมากที่สุด

3.3 กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองและการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังของประเทศสหรัฐอเมริกา

ระบบนิเวศแนวปะการังรวมถึงหญ้าทะเลและระบบนิเวศป่าชายเลนเป็นระบบนิเวศที่มีความหลากหลายทางชีวภาพที่ซับซ้อนมากในโลก ซึ่งระบบนิเวศดังกล่าวใช้เป็นที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตในท้องทะเล ช่วยสร้างเกาะเขตร้อน ป้องกันแนวชายฝั่งจากพายุและคลื่นลมทั้งยังช่วยสนับสนุนการท่องเที่ยวและอุตสาหกรรมประมงของประเทศสหรัฐอเมริกาที่มีมูลค่านับ

²⁴ TERANGI The Indonesian Coral Reef Foundation. (2009, February). Status Review Of Indonesian Marine Ornamental Fish Trade. Retrieved October 25, 2010, from <http://www.terangi.or.id/en/>

²⁵ Ibid.

พื้นลันดอลลาร์นอกจากนั้นทรัพยากรปะการังยังเป็นแหล่งทรัพยากรพื้นฐานของชุมชนท้องถิ่น เป็นแหล่งที่มาของอาหาร แร่ธาตุและกิจกรรมพื้นเมือง²⁶

ประเทศสหรัฐอเมริกา นับว่าเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล อันได้แก่ ทรัพยากรแนวปะการังที่สมบูรณ์อย่างมากแห่งหนึ่งของโลก กล่าวคือมีจำนวนมากถึง 20 เปอร์เซ็นต์ของแนวปะการังทั้งหมดของโลก ครอบคลุมถึง 51,800 ตารางกิโลเมตร โดยส่วนใหญ่ของพื้นที่ตั้งอยู่รอบชายฝั่งอเมริกากลางในทะเลแคริบเบียน²⁷ และยังกระจายออกไปตาม เขตพื้นที่ต่างๆ เช่น หมู่เกาะฮาวาย แนวปะการังชายฝั่งรัฐฟลอริดา เป็นต้น

การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นมีหลายรูปแบบ ทั้งการใช้ประโยชน์ในกิจกรรมการประมงและการใช้ประโยชน์ในกิจกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังในประเทศสหรัฐอเมริกานั้นก่อให้เกิดความเสื่อมโทรมต่อ ทรัพยากรปะการังเป็นอย่างมาก ดังนั้น เพื่อหยุดวิกฤติ ป้องกัน ตลอดจนเพื่อการสงวนรักษาให้มิ การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังอย่างยั่งยืน ในปี ค.ศ. 1998 หน่วยงานเพื่อการบริหารจัดการ ทรัพยากรปะการังแห่งประเทศสหรัฐอเมริกา The United States Coral Reef Task Force (USCRTF) จึงได้รับการก่อตั้งขึ้นเพื่อสงวนและรักษาทรัพยากรปะการังในระบบนิเวศทางทะเล²⁸ ภายหลัง การก่อตั้ง USCRTF ได้กำหนดแผนนโยบายสำคัญเพื่อการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์ จากทรัพยากรปะการังโดยได้ร่วมมือกับหน่วยงานทุกภาคส่วน อันได้แก่ หน่วยงานปกครอง ส่วนกลาง ส่วนมลรัฐหน่วยงานปกครองส่วนท้องถิ่น และองค์กรพัฒนาเอกชน ตลอดจนกลุ่ม นักวิทยาศาสตร์และผู้มีความสนใจเชิงพาณิชย์ เพื่อสร้างความเข้าใจร่วมกันด้านการอนุรักษ์ระบบ นิเวศแนวปะการัง²⁹

ในปี 2000 USCRTF ได้มีการนำแผนปฏิบัติการแห่งชาติเพื่อการอนุรักษ์แนวปะการัง (National Action Plan) ที่ถูกออกแบบมาให้ใช้เป็นแผนงานของประเทศในการบริหารจัดการ

²⁶ United State Coral Reef task force. (2010, April). The Department of the Interior. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.fws.gov/coralreef/deptint.cfm>

²⁷ Scienceray. (2008, August 20). Science of the Caribbean Sea: Coral Reefs. Retrieved October 26, 2010, from <http://scienceray.com/biology/marine-biology/science-of-the-caribbean-sea-coral-reefs/>

²⁸ United State Coral Reef task force. (2010, April). About The U.S. Coral Reef Task Force. Retrieved October 20 2010, from <http://www.coralreef.gov/about/>

²⁹ Ibid.

ทรัพยากรปะการังอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเน้นการทำความเข้าใจต่อระบบนิเวศแนวปะการังและเน้นกระบวนการที่ลดผลกระทบของการกระทำของมนุษย์ ในสองลักษณะคือ³⁰

1. ทำความเข้าใจเกี่ยวกับระบบนิเวศแนวปะการังและกระบวนการที่เกิดขึ้นจากกิจกรรมของมนุษย์ที่มีผลต่อสุขภาพและการดำรงชีวิตของปะการัง ดังนี้

1.1 การทำแผนที่แนวทรัพยากรปะการังทั่วทั้งประเทศสหรัฐอเมริกา

1.2 การตรวจสอบการดำเนินงานและการประเมินผลระบบนิเวศแนวปะการังในระยะยาว

1.3 สนับสนุนการวิจัยเชิงกลยุทธ์เพื่อเข้าใจปัญหาสำคัญของการคุกคามระบบนิเวศแนวปะการัง

1.4 เพิ่มความเข้าใจถึงปัจจัยทางสังคมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์ทรัพยากรปะการัง

2. ลดกิจกรรมของมนุษย์ที่ส่งผลกระทบต่อระบบนิเวศของแนวปะการัง ดังนี้

2.1 ปรับปรุงการใช้แนวความคิดเรื่องเขตพื้นที่คุ้มครองเพื่อลดการคุกคามทรัพยากรปะการัง

2.2 ลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมของการทำประมงและการใช้สารเคมีที่อาจมีผลต่อทรัพยากรปะการัง

2.3 ลดผลกระทบของการใช้งานแนวชายฝั่งที่อาจมีผลต่อทรัพยากรปะการัง

2.4 ลดมลพิษที่อาจมีผลต่อทรัพยากรปะการัง

2.5 การชดเชยความเสียหายต่อทรัพยากรปะการัง

2.6 การปรับปรุงการศึกษาและการต่อยอดแนวความคิดด้านการพัฒนาทรัพยากรปะการัง

2.7 การลดภัยคุกคามต่อระบบนิเวศแนวปะการังในระดับสากล

2.8 การลดผลกระทบจากกิจกรรมการค้าทรัพยากรปะการังระหว่างประเทศ

2.9 การประสานความร่วมมือการมีส่วนร่วมในการรับผิดชอบต่อทรัพยากรปะการัง

³⁰ United State Coral Reef task force. (2010, April). The U.S. National Coral Reef Action Strategy's

13 Goals for Addressing Threats to Coral Reefs Worldwide. Retrieved October 20 2010, from

<http://www.coralreef.gov/goals.html>

โดยแผนปฏิบัติการแห่งชาตินี้ได้รับการออกแบบเพื่อใช้เป็นแผนระยะยาว มีการกำหนดกรอบแนวทางในการจัดลำดับความสำคัญกลยุทธ์และแผนการดำเนินงานของหน่วยงานและสมาชิก จนกระทั่งปี ค.ศ.2002 USCRTF ได้มีการตราเอกสารประกอบที่เรียกว่า National Coral Reef Action Strategy (National Action Strategy) ที่อยู่ภายใต้ Coral Reef Conservation Act of 2000 (CRCA) (16 U.S.C. §6401 et seq.) เพื่อใช้เป็นแผนประกอบการดำเนินงานระยะสั้น³¹

นอกจากหน่วยงาน The United States Coral Reef Task Force (USCRTF) แล้วประเทศสหรัฐอเมริกายังกำหนดให้มีหน่วยราชการที่มีหน้าที่ในการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง ดังต่อไปนี้

1. กรมการปกครองแห่งสหรัฐอเมริกา (The Department of the Interior)

กว่าสามทศวรรษที่ผ่านมาการรับรู้ของสาธารณชนที่เกี่ยวข้องกับระบบนิเวศเหล่านี้ได้พัฒนาขึ้นและช่วยกระตุ้นเตือนให้รัฐมีความพยายามที่จะป้องกันและสงวนรักษาทรัพยากรแนวปะการังของประเทศ กรมการปกครองแห่งสหรัฐอเมริกา (The Department of the Interior) ได้มีส่วนในการปกป้องที่อยู่อาศัยที่สำคัญเหล่านี้รวมจำนวนประมาณ 3, 600,000 เฮกเตอร์ของแนวปะการังและพื้นที่น้ำท่วมถึงอื่นๆ นอกจากนี้กรมการปกครองแห่งสหรัฐอเมริกายังดำเนินงานด้านการวิจัยทางวิทยาศาสตร์โดยเป็นผู้บุกเบิกในการกำหนดโครงสร้าง รูปแบบ สถานะ และสภาพของแนวปะการังของประเทศ³²

จากความพยายามที่จะป้องกันการสูญเสียที่กำลังเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่องของระบบนิเวศแนวปะการังทำให้เกิดการตราคำสั่งที่มีชื่อว่า Executive Order 13089 on Coral Reef Protection ในเดือนมิถุนายน ปี ค.ศ. 1998 โดยคำสั่งของผู้อำนวยการหน่วยงาน U.S. Coral Reef Task Force ร่วมกับเลขานุการของหน่วยงานด้านมหาสมุทรและการพาณิชย์ เพื่อพัฒนาและดำเนินการโครงการวิจัยตลอดจนทำแผนที่เพื่อการตรวจสอบและระบุถึงสาเหตุสำคัญตลอดจนผลกระทบของความสูญเสียของระบบนิเวศแนวปะการัง เพื่อนำมาให้องค์กรของรัฐบาลกลางใช้ในการปกป้องระบบนิเวศแนวปะการังตามขอบเขตที่กฎหมายกำหนด รวมถึงสร้างความร่วมมือของสถาบันในระดับท้องถิ่น ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ³³

³¹ United State Coral Reef task force. (2010, April). About The U.S. Coral Reef Task Force.

Retrieved October 20 2010, from <http://www.coralreef.gov/about/>

³² United State Coral Reef task force. (2010, April). The Department of the Interior. Retrieved

October 20, 2010, from <http://www.fws.gov/coralreef/deptint.cfm>

³³ Ibid.

2. กรมสัตว์น้ำและสัตว์ป่าสหรัฐอเมริกา (U.S. Fish and Wildlife Service) (FWS)

กรมสัตว์น้ำและสัตว์ป่าสหรัฐอเมริกา (U.S. Fish and Wildlife Service) มีหน้าที่ปฏิบัติการร่วมกับหน่วยงานที่มีความรับผิดชอบอื่นด้านการอนุรักษ์และคุ้มครองสัตว์น้ำและสัตว์ป่าตลอดจนที่อยู่อาศัยของสัตว์เหล่านั้นเพื่อรักษาผลประโยชน์ของคนอเมริกัน³⁴

การดำเนินงานต่างๆ เช่นการป้องกันและฟื้นฟูแนวปะการังตลอดจนที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตทางทะเล บังคับใช้กฎหมายที่มุ่งคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง ทำงานร่วมกับประเทศอื่นๆ เพื่อส่งเสริมการอนุรักษ์ทรัพยากรแนวปะการังทั่วโลกโดยวิธีการประสานความร่วมมือกับหน่วยงานในรัฐบาลกลางอื่นๆ รัฐในท้องถิ่น ตลอดจนภาคเอกชนที่เกี่ยวข้อง ทำให้สามารถช่วยลดภัยคุกคามต่อแนวปะการังและมีส่วนช่วยอนุรักษ์ทรัพยากรต่างๆ เหล่านี้เอาไว้ได้

ด้านการบังคับใช้กฎหมายในกิจกรรมการค้าระหว่างประเทศ เนื่องจากประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นตลาดที่สำคัญสำหรับการนำเข้าปะการัง ทั้งการนำเข้าเพื่อใช้ในการทำเครื่องประดับหรือในธุรกิจค้าสัตว์น้ำมีชีวิต ในปี 1989 จากความกังวลเกี่ยวกับผลกระทบของการค้าปะการังระหว่างประเทศ และผลของอนุสัญญาว่าด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของพืชป่าและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (อนุสัญญาไซเตส) ซึ่งปะการังเป็นชนิดพันธุ์ของสัตว์ที่ได้รับระบุเอาไว้ในบัญชีแนบท้ายหมายเลข 2 (Appendix II)³⁵ แห่งอนุสัญญาฉบับดังกล่าว จึงทำให้เกิดการตรวจสอบและควบคุมการนำเข้าปะการังในเชิงพาณิชย์ โดย FWS สนับสนุนกฎหมายการค้าระหว่างประเทศที่ทำให้มีการตรวจสอบการนำเข้าปะการังมายังประเทศสหรัฐอเมริกา รวมถึงการสกัดกั้นการขนส่งที่ผิดกฎหมาย และการเก็บรวบรวมและรักษาข้อมูลการค้าปะการังสหรัฐ

ปัจจุบันประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศผู้ซื้อขายสินค้าปะการังที่ใหญ่ที่สุดในโลก มีผู้ที่มีความสนใจในการเลี้ยงปะการังมากกว่า 1 ล้านคนโดยคนอเมริกันซื้อปะการังที่มีชีวิตที่มาจากการประมงปะการังจากทะเลเป็นจำนวนมากกว่า 90 เปอร์เซ็นต์ ของการค้าปะการังที่มีการจำหน่ายทั่วโลก (กล่าวคือมากกว่า 4 แสนชิ้นต่อปี)³⁶ โดยมีมาตรการทางกฎหมายที่ใช้เป็นหลักในการควบคุมกิจกรรมการค้าตลอดจนการส่งออกและนำเข้าปะการังของประเทศสหรัฐอเมริกา คือ

³⁴ United State Coral Reef task force. (2010, April). U.S. Fish and Wildlife Service. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.fws.gov/coralreef/fish.cfm>

³⁵ CITES. (2010, January). The Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora. Retrieved February 15, 2010, from <http://www.cites.org/>

³⁶ United State Coral Reef task force. (2010, April). The Coral Trade. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.fws.gov/>

The U.S. Coral Reef Conservation Act (CRCA) ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนารูปแบบการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลเป็นอย่างมาก

โดยการค้าปะการังซึ่งเป็นสิ่งมีชีวิตตามบัญชีแนบท้ายหมายเลข 2 (Appendix II)³⁷ ของอนุสัญญาด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของพืชป่าและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (อนุสัญญาไซเตส) นั้น กฎหมายฉบับดังกล่าวได้กำหนดหลักเกณฑ์เอาไว้ว่า สินค้านั้นจะต้องได้รับอนุญาตให้มีการส่งออกจากประเทศต้นกำเนิด หรือใบอนุญาตผ่านทางจากประเทศที่มีการส่งสิ่งมีชีวิตผ่านประเทศนั้นๆ โดยการพิจารณาอนุญาตจากประเทศต้นทางที่ค้า นอกจากผู้ที่จะนำเข้าหรือส่งออกจะต้องได้รับอนุญาตในการนำเข้า และส่งออกสิ่งเหล่านี้แล้ว ในการนำสินค้าปะการังเหล่านี้เข้ามาทางเรือนั้น กฎหมายดังกล่าวระบุว่า จะต้องนำเข้ามาที่ทำเรือสินค้าที่ระบุไว้โดยเฉพาะเกี่ยวกับการควบคุมการค้าสัตว์ป่าเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อแจ้งการนำเข้าต่อหน่วยงาน The U.S. Fish. & Wild Life Service และให้ได้รับการตรวจสอบว่าปะการังที่ถูกส่งมานั้นถูกควบคุมภายใต้อนุสัญญา CITES หรือไม่ ถ้าใช่ได้รับอนุญาตจากประเทศผู้ส่งออกแล้วหรือไม่³⁸

ในกรณีของผู้บริโภคหรือผู้ซื้อปะการัง กฎหมายกำหนดให้ผู้จำหน่ายจะต้องให้ข้อมูลผู้ซื้อ ว่าสินค้านั้นมีแหล่งที่มามาจากที่ใด และสามารถที่จะเพาะเลี้ยงไว้ได้อย่างไร เพื่อให้ผู้เลี้ยงสามารถทราบได้ถึงระดับความยากง่ายในการเลี้ยงสิ่งมีชีวิตชนิดนั้นๆ และสามารถที่จะใช้ข้อมูลดังกล่าวประกอบการพิจารณาเพื่อเลือกซื้อ³⁹ เป็นต้น

นอกจากหน่วยงานของภาครัฐของประเทศสหรัฐอเมริกาที่เข้ามามีบทบาทในการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังแล้ว ยังมีการจัดตั้งสภาเพื่อการค้าสัตว์น้ำที่ชื่อว่า Marine Aquarium Council (MAC) ซึ่งเป็นองค์กรไม่หวังผลกำไร ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญจากนานาประเทศ และได้พัฒนาโครงการออกใบรับรองทางนิเวศขึ้นด้วยความร่วมมือของผู้ที่เป็นตัวแทนอยู่ในอุตสาหกรรมเพื่อการค้าสัตว์น้ำ ผู้ที่นิยมเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ องค์กรอนุรักษ์ตัวแทนจากรัฐบาลตลอดจน องค์กรระหว่างประเทศอื่นๆ ที่ได้มาร่วมกันกำหนดมาตรฐานการค้า การให้การศึกษา การออกใบรับรองให้ผู้ทำประมงสัตว์ทะเลเพื่อการเพาะเลี้ยง⁴⁰ เพื่อให้แน่ใจได้ว่า

³⁷ CITES. (2010, January). The Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora. Retrieved February 15, 2010, from <http://www.cites.org/>

³⁸ United State Coral Reef task force. (2010, April). U.S. Fish and Wildlife Service. Retrieved October 20, 2010, from <http://www.fws.gov/>

³⁹ Ibid.

⁴⁰ สมาคมผู้ปกป้องทางทะเล. (2001). การจับปลาในแนวปะการังสำหรับอะควาเรียม: การค้าทั่วโลก, ประเด็นในการดูแลและนโยบายในการจัดการ. หน้า 54.

สินค้าจากแนวปะการังดังกล่าว ไม่ได้ถูกจับมาด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสม หรือถูกจัดเก็บจากบริเวณที่ได้รับอนุญาตและมีการจัดการอย่างเหมาะสมหรือไม่

สภาเพื่อการค้าสัตว์น้ำ (MAC)⁴¹ มีความก้าวหน้าอย่างมากในการพัฒนาระบบการใช้ใบรับรองทางนิเวศน์ขึ้น ซึ่งได้เปิดตัวในช่วงปลายปี 2001 มาตรฐานหลักของ MAC ได้นำเสนอหลักการสำคัญ 3 ประการ กล่าวคือ

1. การจัดการในระบบนิเวศ และการประมง
2. การรวบรวม, การจับและการกักขัง
3. การเตรียมส่ง การดูแลสินค้า และการขนส่ง

ตลอดจนให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับมาตรการในการคุ้มครองและควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการัง⁴² ดังต่อไปนี้

1. พัฒนาแผนการจัดการและการดูแลรักษา เพื่อให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับทรัพยากรชนิดนั้นๆ นำไปใช้ปฏิบัติ รวมถึงการกำหนดเขตสงวนทางนิเวศวิทยาด้วย
2. สนับสนุนให้เกิดมาตรฐานอุตสาหกรรม และระบบการใช้ใบรับรองทางนิเวศ อย่างเช่น ระบบ MAC ซึ่งจะสนับสนุนให้เกิดการจัดการที่เหมาะสมและยั่งยืนสำหรับทรัพยากรในแนวปะการัง
3. พัฒนานโยบายและออกกฎหมาย เพื่อปรับปรุงจัดการแนวหิน และการดูแลรักษา โดยใช้ความสัมพันธ์ในการค้า ทั้งประเทศผู้ส่งออกและผู้นำเข้า ซึ่งสนับสนุนให้เกิดการใช้ใบรับรองขึ้น
4. กระตุ้นให้ลูกค้าเกิดความตระหนักเกี่ยวกับประเด็นสภาพแวดล้อม และการเลือกซื้อที่จะสนับสนุนให้เกิดการจัดการที่เหมาะสม โดยให้ผู้เลี้ยงเกิดความต้องการในสินค้าที่มีการรับรอง
5. พัฒนาและประยุกต์ใช้แผนการตรวจสอบที่เหมาะสม สำหรับการค้าสัตว์น้ำ
6. กระตุ้นให้ผู้ส่งออกมีความร่วมมือในการให้ข้อมูลเพื่อให้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการค้าสัตว์น้ำของโลก เพื่อให้แน่ใจได้ว่ามีข้อมูลที่ครอบคลุมเกี่ยวกับการค้าทั้งหมด
7. พยายามให้ลดการจับสัตว์และการค้าในสายพันธุ์ที่ไม่เหมาะสม ที่ไม่อาจมีชีวิตรอดได้ในการค้าสัตว์น้ำ
8. พยายามลดการจับและการค้าสายพันธุ์ที่หาได้ยาก สายพันธุ์ประจำท้องถิ่น หรือจากแนวหินน้ำลึก ซึ่งการตรวจสอบและการจัดการเป็นไปอย่างยาก

⁴¹ Marine Aquarium Council. (2009, January). Marine Aquarium Council information. Retrieved March 10, 2010, from <http://www.aquariumcouncil.org/Default.aspx>

⁴² Ibid.

9. สนับสนุนการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เพื่อให้เกิดการดูแลรักษาที่เหมาะสมขึ้น และกระตุ้นให้นักวิทยาศาสตร์มีส่วนร่วมในการกำหนดมาตรฐานของการตรวจสอบ

10. ช่วยสนับสนุนการเพาะเลี้ยงสิ่งสวยงามทางทะเล และกระตุ้นให้เกิดการเพาะเลี้ยงให้มากขึ้นในแต่ละแห่ง

11. สนับสนุนการบริหารจัดการ การตรวจตรา และการออกไปรับรอง ซึ่งรวมถึงการให้ข้อมูลป้องกันในการดำน้ำเพื่อจับสัตว์น้ำ และช่วยให้เกิดความยุติธรรมในการกระจายผลประโยชน์อย่างทั่วถึง เป็นต้น

3.4 กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองและการควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังของประเทศออสเตรเลีย

ประเทศออสเตรเลีย เป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่สมบูรณ์อย่างมาก ประเทศหนึ่งในโลก กล่าวคือเป็นแหล่งที่ตั้งของ Great Barrier Reef ซึ่งมีลักษณะเป็นพืดหินปะการังที่ยาวที่สุดในโลกโดยมีความยาวกว่า 2,000 กิโลเมตรอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศออสเตรเลียหรือตอนใต้ของทะเลคอรัล เริ่มตั้งแต่แหลมเคปยอร์ก (Cape York) ซึ่งอยู่ไกลขึ้นไปทางเหนือของรัฐควีนแลนด์ลงมาถึงบันดาเบิร์ก (Bundaberg) ทางตอนใต้ ครอบคลุมพื้นที่ 215,000 ตารางไมล์ หรือ 345,000 ตารางกิโลเมตร ของน่านน้ำรอบๆ แนวปะการัง โดยแนวปะการังใหญ่แบ่งออกเป็น 3 ส่วนคือ แนวปะการังเหนือ (Northern Reef) หมู่เกาะวิทซันเดย์ (Whitsunday Island) และ แนวปะการังใต้ (Southern Reef) โดยในแนวปะการังดังกล่าวเป็นแหล่งที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตที่สวยงามทางทะเลเป็นจำนวนมากมายหลายชนิดอันได้แก่ ทั้งปะการังทั้งชนิดอ่อน และชนิดแข็ง สวยงามตลอดจนปลา และสิ่งมีชีวิตอื่นๆ ในทะเลอีกเป็นจำนวนกว่า 1500 ชนิด⁴³

จากการที่ประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่มีความสมบูรณ์อย่างมาก ทำให้ประเทศออสเตรเลียให้ความสำคัญกับการดูแลรักษาสิ่งแวดล้อมและการอนุรักษ์แหล่งทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล โดยการกำหนดมาตรการในประการต่างๆ เพื่อการจัดการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมตลอดจนควบคุมการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติในประเภทต่างๆ เอาไว้ให้คงอยู่ต่อไปอย่างยั่งยืน ทั้งในระดับสหพันธรัฐและในระดับมลรัฐ

⁴³ The Great Barrier Reef. (2000, January). The Great Barrier Reef. Retrieved October 28, 2010, from <http://www.greatbarrierreef.org/>

เนื่องจากในปัจจุบันแหล่งทรัพยากรแนวปะการังหลายๆ แห่งในประเทศออสเตรเลียได้รับการประกาศให้เป็นมรดกแห่งชาติ หรือแหล่งมรดกโลก⁴⁴ อาทิเช่น แนวปะการังในบริเวณ The Great Barrier Reef แนวปะการังในบริเวณ Ashmore Reef National Reserve และแนวปะการังในบริเวณ Kimberley Coast Reserve เป็นต้น โดยแหล่งทรัพยากรแนวปะการังแห่งต่างๆ ที่ได้รับการประกาศเป็นแหล่งมรดกแห่งชาติหรือมรดกโลกแล้วก็จะได้รับการดูแลรักษาอย่างเข้มงวดจากรัฐบาลของมลรัฐ เพื่อไม่ให้เกิดความเสื่อมโทรมหรือถูกทำลายลงไป เพื่อการควบคุมดูแลการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรปะการังภายในเขตอุทยานแห่งชาติไม่ให้ถูกทำลายหรือได้รับผลกระทบจากการประกอบกิจกรรมบางอย่างของมนุษย์ เช่น การเล่นกีฬาทางน้ำ การท่องเที่ยว หรือแม้กระทั่งจากธุรกิจค้าปะการัง จึงได้มีการกำหนดให้ใช้วิธีการแบ่งเขตพื้นที่ตามวิธีการใช้ประโยชน์จากแนวปะการัง มาใช้กับแนวปะการังในเขตอุทยานแห่งชาติในหลายๆ เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสภาพความเป็นอยู่ตามธรรมชาติของทรัพยากรแนวปะการัง ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยว เขตพื้นที่ใช้ทำการประมง เขตพื้นที่เพื่อการค้นคว้าวิจัย หรือเขตพื้นที่เพื่อการสงวนรักษา เป็นต้น ตัวอย่างของการแบ่งเขตพื้นที่ เช่น การแบ่งเขตพื้นที่ของแนวปะการังในเขตอุทยานแห่งชาติ The Great Barrier Reef Marine ได้มีการแบ่งเขตพื้นที่การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติแนวปะการังออกเป็น 9 เขต⁴⁵ คือ

1. เขตพื้นที่เพื่อการสงวน (Preservation Zone) [Pink Zone] เป็นเขตที่กำหนดห้ามไม่ให้มีการประกอบกิจกรรมใดๆ ที่อาจเป็นการก่อให้เกิดผลกระทบขึ้นต่อทรัพยากรท้องทะเล นอกจากจะเป็นการทำวิจัยทางวิทยาศาสตร์ ที่ได้รับการอนุญาตจากพนักงานเจ้าหน้าที่ของอุทยานแห่งชาติเท่านั้น

2. เขตพื้นที่ของอุทยานแห่งชาติทางทะเล (Marine National Park Zone) [Green Zone] เป็นเขตที่อนุญาตให้ประกอบกิจกรรมในด้านการท่องเที่ยว การวิจัย การขนส่งสินค้า (นอกเขตพื้นที่ที่กำหนดไว้สำหรับการขนส่งสินค้า) การใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลในบางประการตามแผนงานที่ได้กำหนดเอาไว้

⁴⁴ UNEACO. (2010, February). The Great Barrier Reef UNESCO. Retrieved October 28, 2010, from <http://whc.unesco.org/en/list/154>

⁴⁵ Australian Government Great Barrier Reef Marine Park Authority. (2004, July). Zoning guide to using the Marine Park. Retrieved October 20, 2010, from http://www.gbrmpa.gov.au/corp_site/management/zoning/

3. เขตพื้นที่เพื่อการวิจัยทางวิทยาศาสตร์ (Scientific Research Zone) [Orange Zone] เป็นเขตที่อนุญาตให้สามารถที่จะดำเนินการเพื่อค้นคว้าวิจัยทางวิทยาศาสตร์ตลอดจนกิจกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องได้เท่านั้น

4. เขตแนวกันชน (Buffer Zone) [Olive Green Zone] เป็นเขตพื้นที่สำหรับการป้องกันและการสงวนรักษาพื้นที่อุทยานทางทะเล แต่อนุญาตให้ประชาชนสามารถที่จะเข้าไปเพื่อใช้ประโยชน์ในเชิงนันทนาการได้

5. เขตพื้นที่เพื่อการอนุรักษ์ (Conservation Park Zone) [Yellow Zone] เป็นเขตพื้นที่ที่ช่วยให้การคุ้มครองและอนุรักษ์เขตพื้นที่ของอุทยานทางทะเล ในขณะที่ยังให้โอกาสแก่ประชาชนในการใช้ประโยชน์ที่เหมาะสมเพื่อความเพลิดเพลินทั้งนี้ภายใต้ข้อจำกัดในรายละเอียด เช่น สามารถทำการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำ ดักจับสัตว์น้ำด้วยวิธีการต่างๆ การทำประมงปะการังได้ภายใต้การพิจารณาอนุญาตโดยเจ้าหน้าที่

6. เขตคุ้มครองที่อยู่อาศัยของสัตว์น้ำ (Habitat Protection Zone) [Dark Blue Zone] เป็นเขตที่มุ่งคุ้มครองแหล่งที่อยู่อาศัยของสิ่งมีชีวิตในทะเลจากกิจกรรมการประมงตลอดจนการจับสัตว์น้ำด้วยวิธีการต่างๆ โดยการวางข้อกำหนดตลอดจนการกำหนดให้มีการพิจารณาอนุญาตก่อนเข้าไปดำเนินกิจกรรมการประมงสัตว์น้ำในเขตพื้นที่ดังกล่าว

7. เขตพื้นที่เพื่อการใช้ประโยชน์ทั่วไป (General Use Zone) [Light Blue Zone] เป็นเขตที่อนุญาตให้สามารถทำกิจกรรมต่างๆ ได้ทุกประเภท เช่นการเล่นกีฬาทางน้ำ การทำประมงทุกชนิด ทำการวิจัย การล่าหรือจับสัตว์น้ำ หรือการตกปลาเป็นกีฬา การประกอบกิจกรรมการท่องเที่ยว การขุดเจาะสำรวจน้ำมันและแร่ธาตุ เป็นต้น

8. เขตพื้นที่เกาะที่เป็นรัฐที่ปกครองตนเอง (Commonwealth Islands Zone) เป็นเขตพื้นที่ที่อนุญาตให้เอกชนสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์ได้โดยไม่ต้องขออนุญาตจากเจ้าหน้าที่สำหรับกิจกรรมที่ส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมไม่มากนัก

9. เขตพื้นที่อนุรักษ์ปากแม่น้ำ (Estuarine Conservation Zone) [Brown Zone] เขตพื้นที่ดังกล่าวกำหนดขึ้นโดยวัตถุประสงค์ในการป้องกันชายฝั่งของเขตอุทยานทางทะเล Queensland's Great Barrier Reef อนุญาตให้เอกชนสามารถเข้าไปใช้ประโยชน์จากกิจกรรมต่างๆ ที่ไม่เป็นการรบกวนธรรมชาติในเขตพื้นที่ดังกล่าวได้ เพื่อการรักษารูปแบบวิธีการประมงแบบดั้งเดิมเอาไว้ เป็นต้น

นอกจากนั้น จากการที่ประเทศออสเตรเลียเป็นประเทศที่มีทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลที่สมบูรณ์และได้รับการยกย่องว่ามีความหลากหลายสูง สิ่งมีชีวิตทางทะเลบางสายพันธุ์ไม่สามารถพบได้ในภูมิภาคอื่นๆ ทำให้ทรัพยากรธรรมชาติทางทะเลชนิดนั้นๆ กลายเป็นที่

ต้องการของนักสะสมและนักเพาะเลี้ยงปะการังและสัตว์ทะเลสวยงามอันเป็นเหตุให้มีการทำประมงเพื่อจับสัตว์ทะเลและปะการังดังกล่าวที่เป็นที่ต้องการของตลาดเพื่อนำมาจำหน่าย ทั้งนี้ในประเทศออสเตรเลีย การจำหน่ายปะการังนั้นไม่ถือเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย หากได้ปฏิบัติได้ถูกต้องตามที่กฎหมายกำหนดไว้ กล่าวคือ Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982 หรือพระราชบัญญัติการควบคุมสัตว์ป่าซึ่งรวมถึงมาตรการในการควบคุมการส่งออกและนำเข้าสัตว์ป่าเหล่านั้นด้วย ค.ศ. 1982 กฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายที่เพิ่มเติมความคุ้มครองและการอนุรักษ์สัตว์ป่าโดยควบคุมการส่งออกและนำเข้าสัตว์และพืชบางชนิดอย่างสิ้นค้า โดยมีวัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับการอนุรักษ์สัตว์ป่า และเพื่อการปฏิบัติตามภาระผูกพันของออสเตรเลียภายใต้สนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและการอนุรักษ์สัตว์ป่าและพืชระหว่างประเทศออสเตรเลียและประเทศอื่นๆ ซึ่งหมายถึงสนธิสัญญาด้วยการค้าระหว่างประเทศซึ่งชนิดของพืชป่าและสัตว์ป่าที่ใกล้จะสูญพันธุ์ (อนุสัญญาไซเตส) นั่นเอง โดยเนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้มุ่งเน้นในเรื่องการวางระเบียบ การกำหนดกฎเกณฑ์มาตรการ และข้อห้ามต่างๆ เกี่ยวกับการนำเข้าและส่งออกสัตว์ป่าและพันธุ์พืช

โดยได้แบ่งส่วนของการตรากฎหมายดังกล่าวออกเป็น 5 ส่วน กล่าวคือ

1. ส่วนที่กำหนดถึงหลักเกณฑ์ทั่วไป โดยได้บัญญัติถึง บทนิยาม คำจำกัดความต่างๆ ที่จะใช้ในกฎหมายฉบับนี้⁴⁶

2. ส่วนที่บัญญัติถึงกฎเกณฑ์ในการส่งออกและนำเข้า⁴⁷ ซึ่งแบ่งเงื่อนไขออกเป็นประการต่างๆ เช่น เงื่อนไขของชนิดของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่กำหนดห้ามมิให้ส่งออกและนำเข้าไม่ว่าในกรณีใดๆ เงื่อนไขของชนิดของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่อนุญาตให้มีการส่งออกและนำเข้าได้ เงื่อนไขของชนิดของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่ต้องได้รับอนุญาตเพื่อการส่งออก เงื่อนไขของชนิดของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชที่ต้องได้รับอนุญาตเพื่อการนำเข้า กำหนดหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ของผู้ที่มีหน้าที่ในการพิจารณาอนุญาตให้นำเข้าหรือส่งออกซึ่งสัตว์และพันธุ์พืช กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาอนุญาตของเจ้าหน้าที่ และกำหนดวิธีการทำเครื่องหมายที่กลุ่มตัวอย่างของสัตว์ป่าและพันธุ์พืชเพื่อวัตถุประสงค์ในการบ่งชี้ชนิดพันธุ์ เป็นต้น

⁴⁶ Part I - Preliminary of export and import of specimens of Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982.

⁴⁷ Part II—Regulation of export and import of specimens of Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982.

2A. ส่วนที่บัญญัติถึงกฎเกณฑ์ในการครอบครองสัตว์ปีกหายาก⁴⁸

3. ส่วนที่บัญญัติถึงกฎเกณฑ์ในการบังคับใช้กฎหมาย⁴⁹ ฉบับดังกล่าว ซึ่งแบ่งเงื่อนไขออกเป็นประการต่างๆ เช่น การกำหนดบุคคลผู้ที่มีอำนาจหน้าที่ทำการตามกฎหมายนี้ กฎเกณฑ์การเทียบเรือและการเข้ามาโดยได้รับอนุญาต กฎเกณฑ์การออกหมายค้น ตลอดจนเจ้าหน้าที่ผู้บังคับการตามกฎหมายค้น อำนาจสั่งหยุด และตรวจค้นยานพาหนะ อำนาจจับ และการอื่นที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

4. บทเบ็ดเตล็ด⁵⁰ เช่น การกำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับพยานหลักฐาน การคุ้มครองพยาน อัตราค่าธรรมเนียมต่างๆ เป็นต้น

ตัวอย่างของโดยข้อกำหนดในกฎหมายฉบับดังกล่าวในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรประการัง เช่น เงื่อนไขการนำเข้าและส่งออกปะการัง กฎหมายกำหนดว่าการนำเข้าและส่งออกปะการังนั้นจะต้องมีการขออนุญาตเพื่อทำการส่งออกและนำเข้าจากเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจในการพิจารณาเสียก่อนจึงจะสามารถกระทำได้ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษทางอาญา เช่น ผู้ใดฝ่าฝืนส่งออกสัตว์ป่าและพันธุ์พืชชนิดที่ระบุไว้ในส่วนที่ 1-3 หรือเป็นชนิดพันธุ์ของสัตว์พื้นเมืองที่ได้ถูกระบุไว้ในส่วนที่ 1 ตารางที่ 4 ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ต้องระวางโทษดังต่อไปนี้ ในกรณีผู้กระทำเป็นบุคคลธรรมดาต้องระวางโทษจำคุกเป็นเวลา 5 ปี หรือปรับ 100,000 ออสเตรเลียดอลลาร์ ในกรณีผู้กระทำเป็นนิติบุคคลต้องระวางโทษปรับ 200,000 ออสเตรเลียดอลลาร์ เป็นต้น⁵¹

⁴⁸ Part IIA—Regulation of the possession of classified exotic birds of Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982.

⁴⁹ Part III—Enforcement of export and import of specimens of Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982.

⁵⁰ Part IV—Miscellaneous of export and import of specimens of Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982.

⁵¹ Wildlife Protection (Regulation of Exports and Imports) Act 1982 Division 1-Prohibition of certain exports and imports.

21. A person shall not, otherwise than in accordance with a permit or an authority, export-

(a) a specimen specified in Part I of Schedule 1, Part I of Schedule 2 or Part I of Schedule 3; or

(b) a specimen that is, or is derived from, a native Australian animal or a native Australian plant

and is not specified in Part I of Schedule 4

Penalty-

(a) if the person is a natural person-\$100,000 or imprisonment for 5 years; or

(b) if the person is a body corporate-\$200,000.